



ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουδέρνο πδει πρίμα με πονέντε.

'Ενδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρós έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγμα είναι μόνο.
Για τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγμα και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου στείληθ
ότι παλωμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπθ
πρós δύο εικόςάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Εικόςόδυ μινός 'Απρίλ
και τίς Κορδόνας οι πάντες φίλοι.

'Αριθμός πεντακόσα κι' έννιά
και μαυρίλα πολλών μ' άποινά.

Μέγας ύμνος τίς Κορδόνας για τους μέλλοντας αίώνας.

Κορδόναρος έριύζεται και τίς ου φοθηθήσεται ;
Κορδόναρος έλάλησε και τίς δέν λέγει και ;
'Ανοιχόμεν τό στόμα μας κι' έξ ύμων πληρωθήσεται
πρós τήν Καύμεϊαν νίκην σου, Κορδόναρε κλεινί.

Κορδόναρος, Κορδόναρος... έφρυξεν ή πλάσις,
Κορδόναρος άνέρχεται κι' έκ γης κι' άπό θαλάσσης.
Μί τούτον ός συνδέσωμεν ότι σεπτόν και τίμιον,
εις λήθην παραδώσωμεν και νύκτjα και μεράκια μας,
ύμνητικόν ποιήσωμεν του λόγου τό προσίμοιο,
λύσωμεν τά κορδόνα μας και τά καλαμοβράκια μας.

Έγαύγισαν τήν νίκην του δαιμονιόντες σκύλοι,
λοιστρων τόν διελάθησαν μουντζουρωμένα χέλιη,
και Σειληνοί και Σάκτυροι άπό κρασί κουρούνας
παντού τήν έκουδούνισαν σαν τραγοί με κουδούναις.

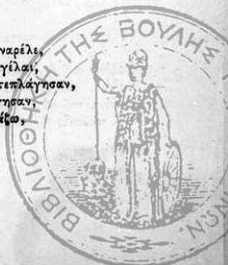
Γυναικες άφσαν παιδιά και του σπητρου τήν λάτρα,
ντυναις άπό συγκίνησιν έκόντεψ νά πάθη,

κι' έκείν' ή θεοπάλαθη του όρόμου Κλειοπάτρα
τήν νίκην συμβολίζουσα εις έίρην έθίαθη.

Γι' αυτόν θαλαίαι κι' έφρταί και μαινομίμων κάμοι,
γι' αυτόν έδιφρηλάτησε κι' ό Σακκουλεις άκόμη,
έφρένισαν οι κάτοικοι τών Κορδονοστεφάνων
με μούτσουν' 'Αρλεκίμων,
και φθόγγοι συνηνόθησαν παντοδατών όργανων
ιγυόρων και χαλίμων.

Είς φθόγγος ό Κορδόναρος μυρίους έξμνήθη
κι' έκ τών νεκρών έξαναστάς με ρώμην άσυνήθη
όλον περιετύλιξε του κράτους τόν κορμόν
ώσαν περικολλάδα,
κι' έταίσε κι' έπίστασε τών θρήνων κι' όδυρμών
τήν νηστικήν κοιλάδα.

Χαίρε Κορδοναρούμπουρε, μακρι Κορδοναρέλι,
κρημάσθηκν άπάνω σου Πανασανιών άγίλαι,
'Ανατόλων 'Ανατολαί και Δύσεις κατεπλάγησαν,
μάχη συνεκροτήθησαν, κραντία διεγράφησαν,
και ρήμα νιόν ήχησε παντού Κορδοναίω,
ό μεθερμηνεύμενον έστιν άφνηταίω.



Διὰ πολλῶν ὁ θρίαμβος σημείον ἰσημαίνετο,
κατίκλιζε τοὺς λάρρυγγας ρεταίνας Νικητάρους,
κι' ὁ Κορδοκεκλούμπρος σάν Ἡρακλῆς ἱμαίνετο
ὅταν λυσῶν κατισφάζε τὰ τέκνα τῆς Μεγάρας.

Τρὶς χαῖρε, Κορδονάρχα καὶ Κορδονονάνομα
καὶ Μπαμπρο-μαραμπίταρι-Θεόδωρ-Δελιγημάνναρε,
γιὰ σὶν' ἀρόθως ρίπτουσι 'στὴν κἀμῖνον κι' ἴγου
καθὼς τὸ πάλαι κι' ὁ Σιδράχ, Μισχ' κι' Ἀδοεναγῶ,
καὶ σέρνομα μὲ τέσσερα καὶ κἀνω μὲ τοῦμπα
τρόμπα ριμπόμπ' ἀνακρώνων καὶ Κορδοκεκλούμπα.

B.

Κορδόνι, γέρος τοῦ Μωρηθ' ἱρατεινὸς κι' ἐράσιμος,
Κορδόνι, Θεωδώρακῆς μας καὶ Μπαμπάρου πασιθεάσιμος,
Κορδόνι, Ρήγγας λυρωτῆς 'εἰτὼν συμφορῶν τοὺς σάλους,
Κορδόνι, Πάσσα τῶν πιστῶν καὶ χάσκα γιὰ τοὺς ἄλλους,
Κορδόνι, μάννα τούρανοῦ καὶ σάν ερχάτ' λευκοῦμι,
Κορδόνι, πούγινε θηλιεζ' 'στὸν σβέρο τοῦ Δραγούμι.

Κορδόνι, πού 'σταλάκωσαν σιδερωμέναις μούραις,
Κορδόνι, πού 'χαμήλωσαν φηλοκαπιλαδοῦραις,
Κορδόνι, στήριγμα φυλῆς σεμνῆς κι' ὑπερηφάνου,
πού ξεψυχ' γιὰ λόγια,
Κορδόνι, πού φινίρισε κι' ὁ Νήσιος ὁ Στεφάνου,
ποῦ Ζάκυνθος ἡ σζόγια.

Κορδόνι, δόξα Πλαταιῶν καὶ νίκη Μαραθῶνος,
Κορδόνι, πού ὄρ' Στίφανοι μαυρίσθηκα ἀπόπως,
Κορδόνι, πούγινε ἕψηλος κἀθε κοντὸς καὶ κἀνος,
πού τὸν μουσάτον Ἐπουρῶν ἐνίκισεν ὁ Λάππας,
Κορδόνι, πού τὴν ἔπαθε καὶ τὼν Πατρῶν ὁ Θάνας,
γιατὶ τὸν ἱλοξόβλεπε ὁ γκράν Κορδονο-Πάππας.

Κορδόνι, κήρυγμα χαρᾶς καὶ πίστεως κι' ἀγάπης,
πού καὶ κοτᾶμι Τρικούπαρος μας ἦλθε σάν Ἀράκης,
Κορδόνι, τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν θεσμῶν καλοῦπι,
ζωὴ κι' ἱλευθέρια.
πού μὲ ψαλμοὺς ἀνδρείκειλον κηδέων τοῦ Τρικούπι
λυσώσα μαγαγάρια,
κι' ὠρύεται ζυποπόλυτη καταμοσῆς τῶν ὀρῶμων
πρὸς δόξαν ἀπερίγραπτον γρηπτῶν κι' ἀγράπτων νόμων.

Κορδόνι, πού 'ξοσάθωσαν νταῖδες μακελλάρηδες
κι' ἀπ' ἑλτογά των ἔπεικα κημποσο κηδοκάρηδες,
Κορδόνι, πού μαρτύρησαν κλητήρες καὶ περιπόλοι,
Κορδόνι, τρῶμα ἀσθῶν, γερομακπούλας, Δράκος,
Κορδόνι, πού ξεπίτρισε κι' ὁ γέρο Πιτ' 'στὴν Τρίπολι
καὶ μέλις τὴν ἐγλύτωσε ὁ Τριανταφυλλάκος.

Κορδόνι, πού τὸ προσκυνεῖς καὶ θίλει καὶ δὲν θίλει,
πού Χιώτικη τὴν ἔπαθε κι' ὁ λάλος ὁ Μικίλης,
Κορδόνι, πού δὲν ἔγινε γιὰ τοὺς ἀπίθω χάρις,
Κορδόνι, πού μαυρίσθηκε κι' ὁ Ναυαρχος Κανάρης,
Κορδόνι, πού τὴν Ἀγκυρὰ τὴν ἔριξε 'στὸ φούντο
κι' ὁ παλαιὸς Θεμιστοκλῆς μ' αὐτὸ δὲν πᾶνε πῶντο.

Κορδόνι, ἑνασθῶλεις παντὸς ἀργοῦ δυστήνου,
Κορδόνι, πίπιζα, ζουρᾶς, καὶ βαρβατίλας χνώτα,
Κορδόνι, πού μαυρίσθηκε κι' ὁ Φώσκολος τῆς Ἰήνου
καὶ μήτε κἄν κολορωτᾶ δὲν θάναε σάν καὶ πρώτα.

Κορδόνι, ὅπου κόντεψε 'στὸ ρεῦμα τῆς πλημμύρας
τὸ κοντιλίκι νὰ πηγῆ τοῦ Κόντε τῆς Κεκιράς,
ὅπου κ' ἔλωσσοσε Βουλατῆς τοῦ Μπαρμπά μ' ἡμῖνα
ὁ δὲ Κοζάκης ἔλεγε εβρὸ β'γάκια ἢ δὲν β'γάκια ;
Κορδόνι, μύρα, χρίσματα, λουλούδια, περιστέρια,
ὅποταγῆς ριλήματα σὲ πόδια καὶ σὲ χεῖρα,
ἱπιληψία μερικῶν, δαυμόνιον θυμοῦ,
ξεφωνητὸ, ξεσβέρωμα καὶ ρουσκωμα λαμοῦ,
ἀδιάκοπο προσκύνημα μικρῶν μεγάλων φίλων
κι' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σκύνφημο ἐξέθρωσις σπονδύλων.

Κορδόνι, πού 'στάρτες 'στὸν Βῶλο κι' ὁ Καρτάλης
κι' ὁ γέρο-Κανταρτζῆς,
κι' ἱβήγι με τοὺς τέσσαρας ὁ Κώστας ὁ Τοπάλης,
ὁ νεῖος χορατατζῆς.

Κορδόνι, στραβοκῦτταγμα κι' ἀγρίσιμα τῆς μούρης
παντὸς παλληκαρά,
Κορδόνι, πού 'κκάρωσε κι' ὁ Χαλκιδεὺς Βουδούρης
ἔμπρὸς 'στὸν Κακαρά,
καὶ τῶρα φίλοι κι' ἀγνωστοὶ ῥωτοῦνε σοβαροὶ
ἱκαίνην τὴν κουδοῦνα τοὺς πᾶχα θὰ βαρῆ.

Κορδόνι, βροντοκῦτταγμα, μὰμ μπουμ καὶ τούγου τίγι,
Κορδόνι, κηλορσιδερα, σιδεροστιζῆς καὶ τσίγκοι,
Κορδόνι, πού τὸ χρώμα μας σάν παπαρούνα βάρεται,
Κορδόνι πού δὲν λέγεταί, Κορδόνι πού δὲν γραφεται,
Κορδόνι, λυτρωσις δευῶν ἐνὸς λαοῦ μεγάλου...
Νέα Σιών, ὀργιζε καὶ χάρουε κι' ἀγάλλου.

Γ'

Εἴτις Κορδοναρούμπρος καὶ Κόρδοнос ἀσίκης
ἀπολαυτῶ τῆς λαμπρᾶς καὶ τῆς πανόημου νίκης,
εἴτις τοῦ Μπαρμπά εἵλιξε τὰς χεῖρας ὡς κυναῖριον
ἀπολαυτῶ πλοῦσιον τῆς στρουγγᾶς τὸ δηνάριον,
εἴτις πιστὸς εἰργάσατο ἀπὸ τῆς πρώτης ὄρας
δεχίσθη πάντα τὰ καλά τῆς Κορδόνι-Θεόδωρας.

Εἴτις πιστὸς κατέφθαε βραδύς μετὰ τὴν τρίτην
ἰορτασάτου σήμερον μὲ πάντα Κορδονίτην,
εἴτις πιστὸς κατέφθαε βραδύς μετὰ τὴν ἑκτην
εὐρήσει χάριν περισσὴν 'στὸν πάντων ἀποδέκτην,
εἴτις πιστὸς ὑπέστησεν εἰς τὴν ἐνάτην ἰτω
κι' ἀνακραζέτω ζήτω.

Εἴτις εἰς μόνην ἔσθαιε τὴν ἰνδεκάτην νηστὶς
ταχέως προχειρίζεται τῆς Κορδονάρας μύστης,
μὴ φοβηθῆ βραδύτητα, μὴδὲν ἀμφιβαλλέτω,
κι' αὐτὸς καινοῦρο γρήγορα θὰ βάλῃ σιβαλίτω,
καὶ γὰρ πολὺ φιλότιμος ὦν ὁ κοινὸς Δεσπότης
τὸν τῆς ἐνάτης δίχεταί καθὼς καὶ τὸν τῆς πρώτης,
τὸν πῶρον καὶ τὴν πρόθειον παντὸς ἀναγνωρίζει,
κἀκείνω θέαν εἰδῶσι καὶ τοῦτον διερῆει.



Ομοίον οι πάντες σπυεύσωμεν και δεύτεροι και πρώτοι
 και γάρ τῆς πλάνης τῆς μακρᾶς ἐλύθησαν τὰ κρότη,
 μηδαίς θρηνηίτω σήμερον πένιαν και λιμόν
 κι' ὁ Μπάμπας Κορδονάραγας ἰθὺτω μεθ' ἡμῶν,
 παυσάτω στόμ' ἀπύλωτον παντός ψυροβερύμη,
 ὁ μόσχος σήμερον πολὺς κι' ἡ τράπεζά μας γέμει,
 οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν τοῦ πλοῦτου τῆς λιτότητος
 και παρειάς θωπεύσωμεν γεροντικῆς νεότητος.

Ἦψίτε βαρβαρόφωνα, μπουζούκια και κλαρίνα...
 πῶ σου τὸ κράτος, ὦ λιμέ ; πῶ σου τὸ νίκος, πείνα;
 Ἐπικράνθη, και γάρ καθυβρίσθη...
 ἐπικράνθη, και γάρ τὴν ἐσάρωσα...
 ἐπικράνθη, και γάρ ἐμαυρίσθη,
 ἐπικράνθη, και γάρ τὰ κακάρωσα.

Ἄνιστη Κορδονάραγας ὡς τρυφερὰ παιδίσκη
 και τρέμου Βασιλίσκη,
 ἄνιστη Κορδονάραγας, παντοῦ χαραῖς και γάχανα,
 και βάζουν ὄλοι σήμερα πιπὴρι και 'στὰ λάχανα,
 ἄνιστη Κορδονάραγας... ζιτζίκια μου και φῶς μου...
 ἄνιστη Κορδονάραγας... ντελέριο τοῦ κόσμου...
 ἄνιστη Κορδονάραγας... βάλτε φωτιά 'στὰ τόπια...
 τρέχουν ἀπὸ τὰ χάλιη του σεμπτίτζια και σιρόπια...
 ἄνιστη Κορδονάραγας... παντῶ κρασκακάντζις
 και σπρίγες φρουσκοδεντρίαις και πρασινάδα κι' ἀνοιζις...

ἄνιστη Κορδονάραγας... γλυκολαλοῦν τὰνδόνια
 και τάντερά μας ὅπως πρὶν δὲν στρίβουν σὰν κορδόνια...
 ἄνιστη Κορδονάραγας κι' ἀγῆρωσ Κορδονάτος,
 οὐπερ ἡ δόξ' αἰτίως κι' αἰώνιον τὸ κράτος.

Εὐαγγέλιον κοινὸν και πολὺ Πασχαλινόν.

Ἐσείνω τότε τῷ καιρῷ Δευτέριας γενομένης
 και τῆς Κορδόνας τῆς σεπτῆς ἐκ νίκης μεθυσμένης,
 ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περιελῆς με παραπαῖον βῆμα
 προσῆλθον εἰς τὸ μνήμα,
 πῶ τὸ ψυρο-Ρωμαϊκὸ τὸ χρεωκοπημένον
 κατίκειτο θαμμένον.

Κι' εὐθέως ὡς περιεργα προσκύψαντες παιδιάρια
 κυτὰζουν κατακείμενα τὰ νεκρικὰ στυδάρια,
 και πάλιν ἐρευνησαντες τοῦ μνήματος τὸν χώρον
 τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ἐνόμιζαν ὡς μύθον,
 ἀλλ' εἶδαν Ἄγγελον λευκὸν και φαβοριτοφόρον,
 καθήμενον 'στοῦ μνήματος τὸν κυλισθίντα λίθον.

Οὗτος δ' ἐ λάμπων Ἄγγελος μοσχοβολῶν θυμιάμα
 εἶπε πρὸς τοὺς θαυμαζόντας μ' ἀγγελικὸν μείδιμα :
 εἴτινα ζητεῖτε, κύριοι, μὴ βλέμμα τρομακμένον ;
 ζητεῖτε τὸ Ρωμαϊκὸ τὸ χρεωκοπημένον ;